

Arrest

nr. 325 914 van 28 april 2025
in de zaak RvV X IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DEKERF *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 10 juli 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 juli 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent ongehuwd en werd op (...)/1993 geboren in het dorp Khozakhel in het district Khogyani (provincie Nangarhar). U bent Pashtoen en behoort tot de stam Khogyani. U komt uit een gezin met 6 kinderen. Uw familie zit al meer dan 20 jaar verwickeld in een grondconflict met M. (...) en zijn zoon G. K. (...). Zij behoren tot uw stam en wonen in uw dorp. M. (...) staat aan het hoofd van

een groep die in uw geboortestreek gronden inneemt. In 2003 ontaardt deze grondvete in een gevecht met uw vader waarbij uw oudste broer, N. (...), 3 lijfwachten van M. (...) heeft gedood. Na deze gebeurtenis vertrekt uw familie halsoverkop naar Pakistan. De eerste jaren na jullie aankomst in Pakistan wonen jullie in de regio Nagouman in de stad Peshawar. Nadat uw broer N. (...) in oktober 2013 ten gevolge deze bloedvete op zijn werk in Nagouman door onbekenden wordt gedood, verhuist uw familie naar de regio Wahid Qari in Ahmadabad, dat zich eveneens in Peshawar bevindt. Ongeveer 10 maanden voor de machtsovername van de taliban (15/08/2021) wordt u in de nabijheid van een brug in Peshawar door een gewapende man benaderd. Op het moment dat hij aanstalten maakt om zijn pistool te trekken, duwt u hem in de rivier en neemt u het hazenpad. Thuis aangekomen licht u uw ouders in die vrezen dat jullie vijanden in Afghanistan ervoor iets tussen zitten. Na deze gebeurtenis vertrekt u samen met uw jongere broer W. (...) naar Rawalpindi (provincie Punjab). Jullie vinden er werk bij een Pashtoen in de bouw en kunnen er ook verblijven. Enkele dagen na de machtsovername van de taliban besluit uw vader om terug te keren naar Afghanistan. Hij wil het probleem met de tegenpartij oplossen en zich opnieuw in jullie geboortedorp vestigen. Op vraag van uw vader zetten u en uw jongere broer W. (...) jullie werk in Rawalpindi stop en keren jullie terug naar Peshawar, vanwaar jullie uiteindelijk op 26/08/2021 met jullie ouders naar Afghanistan terugkeren. Uw zussen die allemaal gehuwd zijn blijven in Peshawar wonen. Na aankomst in Afghanistan trekken jullie in bij een oom in de stad Jalalabad. Op 27/08/2021 keert uw vader alleen terug naar het dorp in de hoop samen met jullie verwant G. W. (...) een oplossing te bereiken met de tegenpartij. Op 04/09/2021 vernemen jullie dat uw vader door jullie vijanden werd gedood en zijn lichaam in de buurt van een beek in het dorp werd teruggevonden. Dezelfde dag nog keert u met uw moeder en uw broer W. (...) terug naar Peshawar. Op 7/09/2021 vertrekt u uiteindelijk samen met uw broer W. (...) uit Pakistan en reizen jullie naar Iran. Uw moeder blijft in Peshawar achter bij uw 3 zussen. Als u uw broer W. (...) aan de grens met Turkije kwijtspeelt, besluit u alleen naar Europa door te reizen. Tijdens uw reis verneemt u dat M. (...) en zijn zonen banden hebben met de taliban. Op 04/10/2022 dient u uiteindelijk in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. Zonder het resultaat van uw procedure af te wachten, reist u 2 dagen later via Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 19/10/2022 aankomt en op 20/10/2022 een verzoek om internationale bescherming indient. Over het lot van uw broer W. (...) weet u niets.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, de taskara van uw moeder, uw Afghan Citizen Card en deze van uw broer W. (...), een foto waarvan u zegt dat het om uw overleden vader gaat en kopieën van een huurcontract en elektriciteitsfacturen in kader van uw verblijf in Pakistan neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te moeten koesteren en dit omwille van onderstaande redenen.

Voor wat betreft uw langdurig verblijf in Pakistan merkt het CGVS voorafgaandelijk het volgende op. Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering in. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 (<https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u in Pakistan tussen andere Afghanen heeft gewoond (CGVS, II, p.5-6); via uw werk in Pakistan steeds in contact bent gebleven met landgenoten en u en uw familie sinds jullie vertrek naar Pakistan in 2003 altijd contact zijn blijven houden met familieleden in Afghanistan (CGVS, I, p.5-6, CGVS, II, p.8-9). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u nog voeling heeft met de Afgaanse normen en waarden hoewel u buiten Afghanistan bent opgegroeid. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Waar uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 22/04/2024 nog stelt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er slechts korte tijd heeft gewoond, er geen netwerk en/of eigen middelen heeft moet worden vastgesteld dat uw advocaat hierbij verwijst naar de onmogelijkheid om u (opnieuw) te integreren in Afghanistan. Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid (CGVS, II, p.31). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelfredzaam en zelfstandig bent, u werkte in Pakistan en reisde quasi alleen naar België, en hebt u uw banden met het thuisland tijdens uw verblijf in Pakistan nooit verbroken.

Verder merkt het CGVS op dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen en de ernst van de door u aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan op de helling plaatsen. Zo kon het CGVS talrijke discrepanties, hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen vaststellen die betrekking hebben op essentiële elementen uit uw asielrelaas.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie al meer dan 20 jaar verwickeld is in een grondconflict met de dorpelingen M. (...) en zijn zoon G. K. (...). In 2003 zou deze landvete geresulteerd zijn in een bloedvete toen uw oudste broer N. (...) 3 personen van de tegenpartij heeft doodgeschoten (CGVS, II, p.16; p.19).

Aangaande dit vermeende grondconflict maakt het CGVS volgende bedenkingen.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat u geen enkel begin van bewijs van eigendom of jullie betrokkenheid in een grondconflict in uw geboorteregio neerlegt (CGVS, II, p.14). Uw verklaring als zouden jullie niet in de mogelijkheid zijn om bewijsstukken te bekomen omdat jullie in 2003 halsoverkop het dorp moesten verlaten kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, I, p.7; p.22). Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie sinds jullie vertrek naar Pakistan en tot op vandaag steeds contact met familie in het dorp zijn blijven behouden zodat het weinig waarschijnlijk is dat jullie via deze contacten geen documenten zouden kunnen bekomen (CGVS, II, p.8-10).

Ten tweede blijkt dat u slechts zeer beperkt duiding kan geven bij het ontstaan van het grondconflict. Gevraagd naar het motief van de tegenpartij kwam u initieel niet verder dan te zeggen dat het criminelen zijn en ze zomaar gronden van andere mensen afpakken (CGVS, II, p.17). Doorgevraagd naar de reden waarom de tegenpartij het destijds precies op de gronden van uw familie gemunt had antwoordde u dat u eigenlijk niet weet waarom zij jullie gronden wilden afnemen om daarna te stellen dat jullie gronden productief waren en ze erop uit waren om deze aan een hoger bedrag door te verkopen. In het licht van bovenstaande verklaring merkt het CGVS het volgende op. Indien er werkelijk sprake was van een grondconflict mag hoe dan ook verwacht worden dat de tegenpartij deze gelegenheid zou aangrijpen om jullie woning en gronden in het dorp daadwerkelijk in te nemen of door te verkopen zeker aangezien jullie reeds in 2003 naar Pakistan vertrokken zijn (CGVS II, p. 16-17). U haalde in dit verband verder aan dat jullie woning onder controle staat van de tegenpartij maar niemand jullie woning ooit effectief heeft bewoond. Dat de tegenpartij de deur van jullie woning enkel op slot zou hebben gedaan en al die jaren niets zou hebben ondernomen om zich de woning/gronden ook effectief toe te eigenen is niet geloofwaardig (CGVS, II, p. 16). Het is reeds zeer weinig waarschijnlijk dat de tegenpartij die volgens uw verklaringen veel macht heeft in de regio al die tijd niets zou hebben ondernomen om de gronden die zij zichzelf toedichtte ook daadwerkelijk toe te eigenen/te verkopen. U vergoelijkt dit door te stellen dat de mensen nu op de hoogte zijn van de problemen en eens mensen dit weten, ze een dergelijke grond niet willen kopen. Gezien u uitdrukkelijk had aangegeven dat uw belagers een bende criminelen waren die uit waren op geld overtuigt uw uitleg op generlei wijze (CGVS II, p. 17).

Tenslotte merkt het CGVS in dit verband op dat het zeer merkwaardig is dat uw familie uitermate beperkte stappen heeft gezet om na jullie vertrek naar Pakistan in 2003 via tussenkomst van verwanten en vrienden van uw vader uit het dorp met de tegenpartij te bemiddelen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat een verwant in

het dorp slechts één keer een poging ondernam om met de tegenpartij rond de tafel te zitten (CGVS, II, p.18-19 en CGVS I, p.27). Dat uw familie geen andere stappen heeft gezet om via bemiddelingspogingen of de officiële kanalen van de lokale overheid het conflict met de tegenpartij op te lossen is niet ernstig (CGVS, II, p.18-19).

Verder stelt het CGVS vast dat u zich doorheen uw procedure heeft tegengesproken over de identiteit van de 3 personen die uw broer N. (...) in 2003 zou hebben gedood. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud van 05/02/2024 zei u herhaaldelijk dat J. (...), F. (...) en J. G. (...) door uw broer gedood zijn (CGVS, I, p.24-25). In dit verband vernoemde u ook drie andere personen uit dezelfde groep, namelijk T. G. (...), L. (...) en S. (...) (CGVS, I, p.24). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud van 22/04/2024 beweerde u plots dat L. (...), S. (...) en T. G. (...) door uw broer werden gedood en het lijfwachten van M. (...) waren (CGVS, II, p.20-21). Dat u zich tegensprekt over de identiteit van de slachtoffers in deze bloedvete, een essentieel element uit uw vluchtrelaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband verder op de helling. Het hoeft geen betoog dat de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou uw broer N. (...) ten gevolge deze bloedvete in 2013 in Peshawar zijn gedood hierdoor tevens in een ander daglicht komt te staan. Niet onbelangrijk is dat u zowel over de bloedvete waarin uw familie verwickeld zou zijn als over de dood van uw broer in Peshawar in 2013 geen enkel begin van bewijs aanbrengt.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de dood van uw broer in Pakistan merkt het CGVS trouwens op dat de Pakistaanse politie onderzoek deed naar zijn dood. Zo kwam de politie na de feiten ter plaatse en kwam een ziekenwagen ter plekke. Verder werd uw vader door de Pakistaanse politie ondervraagd en werd jullie klacht genoteerd in een FIR, een First Information Report (CGVS, I, p.13-14 en CGVS, II, p.24-25; p.28). De vaststelling dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft, eventueel met de hulp van een advocaat, om meer te weten te komen over de stand van zaken in het onderzoek naar de dood van uw broer doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, II, p.29). Uw verklaring trouwens als zouden jullie zich niet geïnformeerd hebben omdat jullie geen geld wilden verspillen aan een advocaat aangezien de daders toch al terug naar Afghanistan waren vertrokken is opvallend daar, moest dit incident op waarheid berusten, er toch van uit kan worden gegaan dat jullie zich hieromtrent zouden hebben geïnformeerd. Kennis over deze belagers was immers essentieel om jullie vrees correct te kunnen inschatten, zowel ten overstaan van Pakistan als ten overstaan van Afghanistan (CGVS, II, p.28).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de grond- en bloedvete komt verder in het gedrang door het feit dat u uitermate vage verklaringen aflegde over de identiteit van de personen die u vreest en met wie uw familie al jarenlang in een vete verwickeld is. Gevraagd naar de job of functie van M. (...) in 2003, raakte u niet verder dan te stellen dat het een grote crimineel is die huizen en gronden van mensen afpakte en zich bezighield met kopen en verkopen van gronden (CGVS, II, p. 21). Doorgevraagd voegde u eraan toe dat hij gevaarlijk was en een aantal gewapende personen voor hem werkten. Op de vraag met welke personen of groepen hij in 2003 banden had antwoordde u dat hij met niemand banden had. Doorgevraagd of hij in 2003 banden had met lokale of nationale functionarissen antwoordde u voorts het volgende: "dat hebben we niet gemerkt of gezien." Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd in welke milieus of met welke personen M. (...) zich in 2003 ophield (CGVS, II, p.21). Ook over zijn functie tussen 2003 en 2021 kwam u niet verder dan te zeggen dat hij altijd gronden afpakt en mensen lastigvalt en valse papieren maakt om gronden van andere mensen af te pakken (CGVS, II, p.21). Evenmin kon u antwoorden met welke groepering of personen M. (...) kort voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 banden had (CGVS, II, p.22).

Ook over de huidige positie van M. (...) na de machtsovername van de taliban kon u niets vertellen. Hiernaar gevraagd zei u dat hij banden heeft met 'grotere personen'. Doorgevraagd met welke 'grotere personen' hij dan wel banden heeft vernoemde u de leiders van de taliban in de regio maar slaagde u er andermaal niet in om hierover bijkomende informatie te verschaffen (CGVS, II, p.23).

Indien geloof wordt gehecht aan uw verklaringen als zouden verschillende vijanden van uw familie thans voor de taliban werkzaam zijn, quod non, is het trouwens opvallend hoe vaag en algemeen uw verklaringen hierover zijn. Doorgevraagd waarom u niet geprobeerd heeft om via familieleden in Afghanistan, waarmee u zoals blijkt uit uw verklaringen nog steeds contacten onderhoudt, meer te weten te komen wie van hen daadwerkelijk voor de taliban werkzaam is en welke functies zij bekleden, antwoordde u niet en zei u dat ze niet onthullen dat ze voor de taliban werken (CGVS, I, p.25). Gezien de taliban momenteel Afghanistan bestuurt is het weinig geloofwaardig dat u hierover geen verdere informatie zou kunnen verzamelen.

Ook over de identiteit van de personen die uw vader zouden hebben gedood bleef u eerder vaag. U zei dat de zoon van M. (...) samen met twee anderen uw vader heeft gedood, maar slaagde er wederom niet in om informatie over deze personen te verschaffen (CGVS, I, p.26). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de daders na het incident zelf het nieuws van uw vader in het dorp rondbazuinden (CGVS, II, p. 26).

De vaststelling dat u geen pogingen blijkt te hebben ondernomen om zich grondig over de identiteit van de twee overige daders te informeren, wijst op een desinteresse en ondergraaft op ernstige wijze de door u voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan eveneens in het kader van deze bloedwraak te worden gedood (CGVS, I, p.5-6; p.26 en CGVS, II, p.8-9).

Het CGVS wijst er hierbij ten overvloede op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u regelmatig contact heeft met uw familie in Pakistan en Afghanistan, en dat u, met het zetten van de nodige stappen, deze informatie wel degelijk kon verwerven. Uw nonchalante houding doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden (CGVS, II, p.4; p.8).

De geloofwaardigheid van uw problemen komt verder in het gedrang door het volgende. Zo heeft u in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ op 02/06/2023 met geen woord gerept over het incident waarmee u 10 maanden voor de machtsovername in Peshawar te kampen zou hebben gehad en waarover u zei dat een onbekende u toen wilde vermoorden (CGVS, I, p.22 en vragenlijst DVZ, p.2-3).

Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in uw relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dit klemmt des te meer nu het gaat om een ernstig incident, waarbij er, zoals blijkt uit uw verklaringen op het CGVS, geprobeerd zou zijn om u onder vuur te nemen door jullie vijanden in Afghanistan en waarna u en uw broer W. (...) Peshawar zouden hebben moeten verlaten en zich in een andere provincie in Pakistan, namelijk Rawalpindi in Punjab zouden hebben moeten vestigen. Bovendien betreft het hier het enige incident dat u zelf persoonlijk tengevolge de vete heeft ondervonden zodat verwacht kan worden dat u hiervan reeds bij aanvang van uw procedure melding maakt. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk en dit behoeft geen verder betoog (CGVS, I, p.22-23).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u noch uw advocaat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 05/02/2024 opmerkingen hebben gemaakt bij het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch hebben jullie gemeld dat er bepaalde elementen verkeerd of niet werden neergeschreven tijdens het interview op DVZ, hoewel jullie hiertoe wel die mogelijkheid werd geboden (CGVS, I, p.3). U toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de omstandigheden waarin dit interview verliep, een verschoning of verklaring kan vormen voor de hierboven vastgestelde omissie in uw vragenlijst.

De geloofwaardigheid van bovenstaand incident komt trouwens tevens in het gedrang door het volgende.

Op de vraag een overzicht te geven van uw woonplaatsen in Pakistan tot aan uw vertrek verklaarde u op 22/04/2024 in Nagouman en later in Wahid Qari, beiden in de regio Peshawar, te hebben gewoond. U voegde er in dit verband aan toe tot aan uw vertrek naar Europa in Wahid Qari te hebben gewoond (CGVS, II, p.4). De vraag of u behalve in Nangouman en in Wahid Qari ooit nog op andere plaatsen in Pakistan heeft gewoond of verbleven beantwoordde u negatief (CGVS, II, p.5).

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 05/02/2024 maakte u, hiernaar gevraagd, geen melding van het feit als zou de laatste 10 maanden voor de machtsovername van de taliban in Rawalpindi hebben gewoond (CGVS, I, p.10).

Dat u hiervan geen gewag maakte is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de door u aangehaalde grond- en bloedvete verder op de helling. Uw verklaring als zou het niet in u zijn opgekomen en u zou hebben begrepen dat de vraag op uw familie betrekking had is in het licht van bovenstaande geen afdoende verklaring (CGVS, I, p.10; p.23).

Aangaande het incident waarmee u 10 maanden voor de machtsovername van de taliban in Peshawar te maken kreeg en waarvoor u uiteindelijk naar Rawalpindi bent verhuisd, merkt het CGVS verder op dat uw verklaringen bovendien louter blote beweringen betreffen waarvan u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen.

Trouwens indien desbetreffend incident gelinkt zou zijn met de vete waarin jullie in Afghanistan verzeild zijn en jullie vijanden u uit de weg zouden hebben willen ruimen kan verwacht worden dat zij ook na uw ontsnapping naar u en uw broer op zoek zouden zijn gekomen, wat in casu niet blijkt uit uw verklaringen (CGVS, II, p. 7).

Het CGVS stipt in dit verband aanvullend aan dat u aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat uw belager die dag ook een dief zou kunnen zijn geweest (CGVS, II, p.27-28). Wat er ook van moge zijn, uw verklaring als zou er een link zijn tussen het incident aan de rivier en de vete waarin jullie in Afghanistan verwickeld zijn betreft louter een blote bewering die u niet aannemelijk maakte.

Vervolgens is er een gebrek aan logica in het gedrag van uw familie na de machtsovername. Dat uw vader de beslissing neemt om na bijna 20 jaar in Pakistan te hebben verbleven enkele dagen na de machtsovername halsoverkop met zijn 2 zonen naar Afghanistan terug te keren om zich opnieuw in jullie geboorteregio te vestigen valt moeilijk te rijmen met uw verklaring als zou uw familie een vrees voor bloedwraak hebben gekoesterd (CGVS, I, p. 22; p.26-27 en CGVS, II, p.11; p.14; p.26). Bovendien bleken jullie via familieleden in het dorp op de hoogte te zijn van het feit dat jullie vijanden er nog steeds de plak zwaaiden en een eerdere poging tot bemiddeling in het verleden door hen was afgewimpeld.

Verder is het uitermate merkwaardig dat uw vader voor zijn terugkeer naar het dorp op voorhand geen concrete stappen zette om reeds met de tegenpartij contacten te leggen en concrete afspraken te maken rond het verzoeningsproces (CGVS, II, p.12). Dat uw vader enkel contact nam met één van zijn verwanten in het dorp zonder bijkomende voorzorgsmaatregelen te nemen alvorens terug te keren is allerm minst geloofwaardig (CGVS, p.13-14).

Tevens is het merkwaardig dat u en uw broer halsoverkop jullie job in Rawalpindi moesten stopzetten en mee naar Jalalabad moesten terugkeren (CGVS, II, p.11-12). In het licht van uw vrees voor wraakacties is dit uitermate merkwaardig. Uw verklaring in dit verband als zouden jullie niemand op de hoogte hebben gesteld van jullie terugkeer naar Afghanistan valt dan weer moeilijk te rijmen uw eerdere verklaringen als zou u uw werkgever in Rawalpindi van jullie terugkeer naar Afghanistan hebben ingelicht (CGVS, II, p.11; p.13). Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat jullie terugkeer niet onopgemerkt zou blijven en al snel bekend zou geraken.

Wat betreft de moord op uw vader merkt het CGVS aanvullend op dat u zich beperkt tot het uiten van louter blote beweringen. U legde weliswaar een kopie van een foto van een overleden oude man neer, maar dit document kan geenszins overtuigen. Zo is het onmogelijk na te gaan wie deze persoon op de foto is, onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wat uw link met deze persoon zou zijn.

Uit alle bovenstaande elementen besluit het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde documenten staven uw verklaringen aangaande uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Pakistan, maar zijn niet in staat om bovenstaande ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul

telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om

duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: IVBPR), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op een aantal motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel wordt getrokken.

Hierna gaat verzoeker in op *“het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering en normoverschrijding”*. Hij benadrukt vooreerst dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. Vervolgens wijst hij erop dat hij naar Pakistan verhuisde toen hij amper negen jaar oud was, dat hij slechts enkele dagen na de machtsovername, op 27 augustus 2021, naar Afghanistan terugkeerde en dat hij op 7 september 2021 al opnieuw zijn land van herkomst verliet, wat maakt dat hij *“enkel zijn jonge kinderjaren heeft doorgebracht in Afghanistan”* en een gebrekkige kennis heeft van dit land. Voorts betwist hij dat zijn lang verblijf op zich niet voldoende is om in zijn hoofd een nood aan internationale bescherming vast te stellen en wijst hij nog op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over *“Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven”*. Zijn lang verblijf in België van twee jaar heeft er volgens hem voor gezorgd dat hij enerzijds met ernstige argwaan bekeken zal worden bij terugkeer en dat hij anderzijds ook daadwerkelijk veranderd is. Hij stelt in België te werken in een saladefabriek, waar hij samenwerkt met collega's *“van verschillende afkomsten en met verschillende culturen”* en waar de gemeenschappelijke taal Engels is, dat hij er bovendien naar uitkijkt om zijn kennis over de Nederlandse taal verder uit te breiden en in september Nederlandse taallessen zal aanvatten, dat zijn actieve participatie gedurende twee jaar in België onvermijdelijk voor een confrontatie met Belgische of westerse waarden en normen heeft gezorgd en dat deze confrontatie er voor heeft gezorgd dat zijn politieke en religieuze visie veranderd is. Wat dit laatste betreft, licht hij toe dat hij vandaag nog amper bidt en dat hij regelmatig alcohol drinkt, terwijl zijn moeder (in Pakistan) en de mensen in Afghanistan geenszins te weten mogen komen dat hij in België alcohol consumeert. Daarnaast laat hij gelden dat hij *“ondertussen, gedurende zijn verblijf in België en de traumatische reisweg die hij achter de rug heeft, psychologische problemen (heeft) ontwikkelt”*. Bovendien wijst verzoeker erop dat hij in Afghanistan in een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar opgroeide en dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan.

Tot slot gaat verzoeker nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en wijst hij op zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, zijn gebrek aan een netwerk en zijn psychische kwetsbaarheid als individuele risico verhogende elementen die mee in rekening gebracht moeten worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 11 maart 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 14 maart 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanbevelingsbrief (stuk 1), een individuele rekening (stuk 2), loonfiches (stuk 3), een bewijs dat hij naar het praatpunt gaat om Nederlands te leren (stuk 4) en verschillende foto's (stukken 5 en 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in zijn hoofde, omdat (ii) de geloofwaardigheid van zijn problemen en de ernst van de door hem aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan op de helling wordt geplaatst door talrijke discrepanties, hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen die betrekking hebben op essentiële elementen uit zijn asielrelaas en de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om deze ongeloofwaardigheid te herstellen, omdat (iii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (v) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee

is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, in 2003 een eerste keer te hebben verlaten en met zijn familie naar Pakistan te zijn vertrokken nadat zijn oudste broer in het kader van een grondconflict bij een gevecht drie lijfwachten had gedood. Daar zou verzoeker dat jaar nog verhuisd zijn nadat zijn broer er door onbekenden werd gedood. In 2020 zou hij in Pakistan opnieuw verhuisd zijn nadat hij een gewapende man die hem benaderde in een rivier had geduwd en was kunnen weglopen. Op 26 augustus 2021 zouden verzoeker en zijn familie zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De volgende dag zou zijn vader naar zijn dorp zijn teruggekeerd om een oplossing te bereiken voor het grondconflict. Op 4 september 2021 zou verzoeker hebben vernomen dat zijn vader door zijn vijanden werd gedood en dat zijn lichaam in het dorp werd teruggevonden. Dezelfde dag nog zou hij met zijn moeder en zijn broer W. zijn teruggegaan naar Pakistan. Op 7 september 2021 zou hij samen met zijn broer W. uit Pakistan vertrokken zijn. Hij zou alleen naar Europa zijn doorgereisd.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel dienstig argument aanbrengt ter weerlegging of ontkrachting van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Voor wat betreft uw langdurig verblijf in Pakistan merkt het CGVS voorafgaandelijk het volgende op. Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering in. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 (https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 (<https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u in Pakistan tussen andere Afghanen heeft gewoond (CGVS, II, p.5-6); via uw werk in Pakistan steeds in contact bent gebleven met landgenoten en u en uw familie sinds jullie vertrek naar Pakistan in 2003 altijd contact zijn blijven houden met familieleden in Afghanistan (CGVS, I, p.5-6, CGVS, II, p.8-9). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u nog voeling heeft met de Afgaanse normen en waarden hoewel u buiten Afghanistan bent opgegroeid. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Waar uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 22/04/2024 nog stelt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er slechts korte tijd heeft gewoond, er geen netwerk en/of eigen middelen heeft moet worden vastgesteld dat uw advocaat hierbij verwijst naar de onmogelijkheid om u (opnieuw) te integreren in Afghanistan. Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde worden afgeleid (CGVS, II, p.31). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelfredzaam en zelfstandig bent, u werkte in Pakistan en reisde

quasi alleen naar België, en hebt u uw banden met het thuisland tijdens uw verblijf in Pakistan nooit verbroken.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen, tot het poneren dat hij *“enkel zijn jonge kinderen heeft doorgebracht in Afghanistan”* en een gebrekkige kennis heeft van Afghanistan, tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris door zonder meer te betwisten dat zijn lang verblijf op zich niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in zijn hoofde en tot het wijzen op rechtspraak van de Raad over *“Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven”* die geen precedentswaarde heeft (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en waarvan hij niet aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag ervan lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts merkt de adjunct-commissaris op dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen en de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan op de helling wordt geplaatst door talrijke discrepanties, hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen die betrekking hebben op essentiële elementen uit zijn asielrelaas.

Wat betreft het grondconflict waarin verzoekers familie al meer dan 20 jaar verwickeld zou zijn, uit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de volgende pertinente bedenkingen:

“Ten eerste stelt het CGVS vast dat u geen enkel begin van bewijs van eigendom of jullie betrokkenheid in een grondconflict in uw geboorteregio neerlegt (CGVS, II, p.14). Uw verklaring als zouden jullie niet in de mogelijkheid zijn om bewijsstukken te bekomen omdat jullie in 2003 halsoverkop het dorp moesten verlaten kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, I, p.7; p.22). Uit uw verklaringen blijkt immers dat jullie sinds jullie vertrek naar Pakistan en tot op vandaag steeds contact met familie in het dorp zijn blijven behouden zodat het weinig waarschijnlijk is dat jullie via deze contacten geen documenten zouden kunnen bekomen (CGVS, II, p.8-10).

Ten tweede blijkt dat u slechts zeer beperkt duiding kan geven bij het ontstaan van het grondconflict. Gevraagd naar het motief van de tegenpartij kwam u initieel niet verder dan te zeggen dat het criminelen zijn en ze zomaar gronden van andere mensen afpakken (CGVS, II, p.17). Doorgevraagd naar de reden waarom de tegenpartij het destijds precies op de gronden van uw familie gemunt had antwoordde u dat u eigenlijk niet weet waarom zij jullie gronden wilden afnemen om daarna te stellen dat jullie gronden productief waren en ze erop uit waren om deze aan een hoger bedrag door te verkopen. In het licht van bovenstaande verklaring merkt het CGVS het volgende op. Indien er werkelijk sprake was van een grondconflict mag hoe dan ook verwacht worden dat de tegenpartij deze gelegenheid zou aangrijpen om jullie woning en gronden in het dorp daadwerkelijk in te nemen of door te verkopen zeker aangezien jullie reeds in 2003 naar Pakistan vertrokken zijn (CGVS II, p. 16-17). U haalde in dit verband verder aan dat jullie woning onder controle staat van de tegenpartij maar niemand jullie woning ooit effectief heeft bewoond. Dat de tegenpartij de deur van jullie woning enkel op slot zou hebben gedaan en al die jaren niets zou hebben ondernomen om zich de woning/gronden ook effectief toe te eigenen is niet geloofwaardig (CGVS, II, p. 16). Het is reeds zeer weinig waarschijnlijk dat de tegenpartij die volgens uw verklaringen veel macht heeft in de regio al die tijd niets zou hebben ondernomen om de gronden die zij zichzelf toedichtte ook daadwerkelijk toe te eigenen/te verkopen. U vergoelijkt dit door te stellen dat de mensen nu op de hoogte zijn van de problemen en eens mensen dit weten, ze een dergelijke grond niet willen kopen. Gezien u uitdrukkelijk had aangegeven dat uw belagers een bende criminelen waren die uit waren op geld overtuigt uw uitleg op generlei wijze (CGVS II, p. 17).

Tenslotte merkt het CGVS in dit verband op dat het zeer merkwaardig is dat uw familie uitermate beperkte stappen heeft gezet om na jullie vertrek naar Pakistan in 2003 via tussenkomst van verwanten en vrienden van uw vader uit het dorp met de tegenpartij te bemiddelen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat een verwant in het dorp slechts één keer een poging ondernam om met de tegenpartij rond de tafel te zitten (CGVS, II, p.18-19 en CGVS I, p.27). Dat uw familie geen andere stappen heeft gezet om via bemiddelingspogingen of de officiële kanalen van de lokale overheid het conflict met de tegenpartij op te lossen is niet ernstig (CGVS, II, p.18-19).”

Verzoeker betwist dat hij geen afdoende verklaring heeft gegeven voor het niet voorleggen van documenten ter staving van zijn eigendom of zijn betrokkenheid in een grondconflict en wijst op zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat de documenten ter

staving van de eigendom in het huis liggen dat in beslag werd genomen door de personen die zij vreesden en op algemene informatie over de moeilijkheid waarmee de slachtoffers van een landroof vaak kampen om hun eigendom te bewijzen, doch hiermee verschoont hij niet dat hij (eventueel via zijn familie) geen enkel begin van bewijs kon bekomen ter staving van het grondconflict. Volgens zijn verklaringen zijn de mensen op de hoogte van de problemen met betrekking tot de grond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 22 april 2024, p. 17), zodat het niet ondenkbaar is dat hierover (bijvoorbeeld) getuigenverklaringen kunnen worden voorgelegd. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij zowel van de eigendom van de gronden van zijn familie als van de betrokkenheid van zijn familie in een grondconflict geen enkel (begin van) bewijs voorlegt, zodat enkel kan worden uitgegaan van zijn verklaringen hierover. De Raad wijst er wat dit betreft op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde discrepanties, hiaten, vaagheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot essentiële elementen uit zijn asielsrelaas is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen en de ernst van de door verzoeker aangehaalde vrees bij terugkeer naar Afghanistan op de helling wordt geplaatst.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij slechts zeer beperkt duiding kan geven bij het ontstaan van het grondconflict. Hij tracht dit te vergoelijken door er op te wijzen dat hij *“zeer jong was op het moment dat het grondconflict is gestart, en dat hij op 9 jarige leeftijd Afghanistan op dat moment verliet”*, doch dit kan niet verklaren dat hij van dit ontstaan niet op latere leeftijd op de hoogte werd gebracht. De loutere omstandigheid dat verzoekers relaas *“kadert binnen de beschikbare informatie”*, betekent ten slotte nog niet dat het zich daadwerkelijk heeft afgespeeld zoals verzoeker het vertelt.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat zijn gezin zowel verzoeningspogingen ondernomen heeft door zich te wenden tot de tegenpartij als door het organiseren van een *jirga*, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook de loutere bewering dat zijn gezin weinig vertrouwen had in de voormalige overheid acht de Raad onvoldoende ter verschoning van de uitermate beperkte stappen die gezet werden om een conflict op te lossen dat ertoe geleid zou hebben dat verzoeker en zijn gezin gedurende ruim twintig jaren niet konden terugkeren naar hun land van herkomst.

Daarnaast wordt ook om de volgende in de bestreden beslissing opgenomen redenen geen geloof gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas:

“Verder stelt het CGVS vast dat u zich doorheen uw procedure heeft tegengesproken over de identiteit van de 3 personen die uw broer N. (...) in 2003 zou hebben gedood. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud van 05/02/2024 zei u herhaaldelijk dat J. (...), F. (...) en J. G. (...) door uw broer gedood zijn (CGVS, I, p.24-25). In dit verband vernoemde u ook drie andere personen uit dezelfde groep, namelijk T. G. (...), L. (...) en S. (...) (CGVS, I, p.24). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud van 22/04/2024 beweerde u plots dat L. (...), S. (...) en T. G. (...) door uw broer werden gedood en het lijfwachten van M. (...) waren (CGVS, II, p.20-21). Dat u zich tegensprekt over de identiteit van de slachtoffers in deze bloedvete, een essentieel element uit uw vluchtrelaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband verder op de helling. Het hoeft geen betoog dat de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou uw broer N. (...) ten gevolge deze bloedvete in 2013 in Peshawar zijn gedood hierdoor tevens in een ander daglicht komt te staan. Niet onbelangrijk is dat u zowel over de bloedvete waarin uw familie verwikkeld zou zijn als over de dood van uw broer in Peshawar in 2013 geen enkel begin van bewijs aanbrengt.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de dood van uw broer in Pakistan merkt het CGVS trouwens op dat de Pakistaanse politie onderzoek deed naar zijn dood. Zo kwam de politie na de feiten ter plaatse en kwam een ziekenwagen ter plekke. Verder werd uw vader door de Pakistaanse politie ondervraagd en werd jullie klacht genoteerd in een FIR, een First Information Report (CGVS, I, p.13-14 en CGVS, II, p.24-25; p.28). De vaststelling dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft, eventueel met de hulp van een advocaat, om meer te weten te komen over de stand van zaken in het onderzoek naar de dood van uw broer doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS, II, p.29). Uw verklaring trouwens als zouden jullie zich niet geïnformeerd hebben omdat jullie geen geld wilden verspillen aan een advocaat aangezien de daders toch al terug naar Afghanistan waren vertrokken is opvallend daar, moest dit incident op waarheid berusten, er toch van uit kan worden gegaan dat jullie zich hieromtrent zouden hebben geïnformeerd. Kennis over deze belagers was immers essentieel om jullie vrees correct te kunnen inschatten, zowel ten overstaan van Pakistan als ten overstaan van Afghanistan (CGVS, II, p.28).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de grond- en bloedvete komt verder in het gedrang door het feit dat u uitermate vage verklaringen aflegde over de identiteit van de personen die u vreest en met wie uw familie al jarenlang in een vete verwikkeld is. Gevraagd naar de job of functie van M. (...) in 2003, raakte u niet verder dan te stellen dat het een grote crimineel is die huizen en gronden van mensen afpakte en zich bezighield met kopen en verkopen van gronden (CGVS, II, p. 21). Doorgevraagd voegde u eraan toe dat hij gevaarlijk was en een aantal gewapende personen voor hem werkten. Op de vraag met welke personen of groepen hij in 2003 banden had antwoordde u dat hij met niemand banden had. Doorgevraagd of hij in 2003

banden had met lokale of nationale functionarissen antwoordde u voorts het volgende: "dat hebben we niet gemerkt of gezien." Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd in welke milieus of met welke personen M. (...) zich in 2003 ophield (CGVS, II, p.21). Ook over zijn functie tussen 2003 en 2021 kwam u niet verder dan te zeggen dat hij altijd gronden afpakt en mensen lastigvalt en valse papieren maakt om gronden van andere mensen af te pakken (CGVS, II, p.21). Evenmin kon u antwoorden met welke groepering of personen M. (...) kort voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 banden had (CGVS, II, p.22).

Ook over de huidige positie van M. (...) na de machtsovername van de taliban kon u niets vertellen. Hiernaar gevraagd zei u dat hij banden heeft met 'grotere personen'. Doorgevraagd met welke 'grotere personen' hij dan wel banden heeft vernoemde u de leiders van de taliban in de regio maar slaagde u er andermaal niet in om hierover bijkomende informatie te verschaffen (CGVS, II, p.23).

Indien geloof wordt gehecht aan uw verklaringen als zouden verschillende vijanden van uw familie thans voor de taliban werkzaam zijn, quod non, is het trouwens opvallend hoe vaag en algemeen uw verklaringen hierover zijn. Doorgevraagd waarom u niet geprobeerd heeft om via familieleden in Afghanistan, waarmee u zoals blijkt uit uw verklaringen nog steeds contacten onderhoudt, meer te weten te komen wie van hen daadwerkelijk voor de taliban werkzaam is en welke functies zij bekleden, antwoordde u niet en zei u dat ze niet onthullen dat ze voor de taliban werken (CGVS, I, p.25). Gezien de taliban momenteel Afghanistan bestuurt is het weinig geloofwaardig dat u hierover geen verdere informatie zou kunnen verzamelen.

Ook over de identiteit van de personen die uw vader zouden hebben gedood bleef u eerder vaag. U zei dat de zoon van M. (...) samen met twee anderen uw vader heeft gedood, maar slaagde er wederom niet in om informatie over deze personen te verschaffen (CGVS, I, p.26). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de ouders na het incident zelf het nieuws van uw vader in het dorp rondbazuinden (CGVS, II, p. 26).

De vaststelling dat u geen pogingen blijkt te hebben ondernomen om zich grondig over de identiteit van de twee overige ouders te informeren, wijst op een desinteresse en ondergraaft op ernstige wijze de door u voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan eveneens in het kader van deze bloedwraak te worden gedood (CGVS, I, p.5-6; p.26 en CGVS, II, p.8-9).

Het CGVS wijst er hierbij ten overvloede op dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u regelmatig contact heeft met uw familie in Pakistan en Afghanistan, en dat u, met het zetten van de nodige stappen, deze informatie wel degelijk kon verwerven. Uw nonchalante houding doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden (CGVS, II, p.4; p.8).

De geloofwaardigheid van uw problemen komt verder in het gedrang door het volgende. Zo heeft u in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ op 02/06/2023 met geen woord gerept over het incident waarmee u 10 maanden voor de machtsovername in Peshawar te kampen zou hebben gehad en waarover u zei dat een onbekende u toen wilde vermoorden (CGVS, I, p.22 en vragenlijst DVZ, p.2-3).

Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een dermate essentieel element in uw relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dit klemt des te meer nu het gaat om een ernstig incident, waarbij er, zoals blijkt uit uw verklaringen op het CGVS, geprobeerd zou zijn om u onder vuur te nemen door jullie vijanden in Afghanistan en waarna u en uw broer W. (...) Peshawar zouden hebben moeten verlaten en zich in een andere provincie in Pakistan, namelijk Rawalpindi in Punjab zouden hebben moeten vestigen. Bovendien betreft het hier het enige incident dat u zelf persoonlijk tengevolge de vete heeft ondervonden zodat verwacht kan worden dat u hiervan reeds bij aanvang van uw procedure melding maakt. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk en dit behoeft geen verder betoog (CGVS, I, p.22-23).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u noch uw advocaat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 05/02/2024 opmerkingen hebben gemaakt bij het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch hebben jullie gemeld dat er bepaalde elementen verkeerd of niet werden neergeschreven tijdens het interview op DVZ, hoewel jullie hiertoe wel die mogelijkheid werd geboden (CGVS, I, p.3). U toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de omstandigheden waarin dit interview verliep, een verschoning of verklaring kan vormen voor de hierboven vastgestelde omissie in uw vragenlijst.

De geloofwaardigheid van bovenstaand incident komt trouwens tevens in het gedrang door het volgende.

Op de vraag een overzicht te geven van uw woonplaatsen in Pakistan tot aan uw vertrek verklaarde u op 22/04/2024 in Nagouman en later in Wahid Qari, beiden in de regio Peshawar, te hebben gewoond. U voegde er in dit verband aan toe tot aan uw vertrek naar Europa in Wahid Qari te hebben gewoond (CGVS, II, p.4). De vraag of u behalve in Nangouman en in Wahid Qari ooit nog op andere plaatsen in Pakistan heeft gewoond of verbleven beantwoordde u negatief (CGVS, II, p.5).

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 05/02/2024 maakte u, hiernaar gevraagd, geen melding van het feit als zou de laatste 10 maanden voor de machtsovername van de taliban in Rawalpindi hebben gewoond (CGVS, I, p.10).

Dat u hiervan geen gewag maakte is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de door u aangehaalde grond- en bloedvete verder op de helling. Uw verklaring als

zou het niet in u zijn opgekomen en u zou hebben begrepen dat de vraag op uw familie betrekking had is in het licht van bovenstaande geen afdoende verklaring (CGVS, I, p.10; p.23).

Aangaande het incident waarmee u 10 maanden voor de machtsovername van de taliban in Peshawar te maken kreeg en waarvoor u uiteindelijk naar Rawalpindi bent verhuisd, merkt het CGVS verder op dat uw verklaringen bovendien louter blote beweringen betreffen waarvan u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen.

Trouwens indien desbetreffend incident gelinkt zou zijn met de vete waarin jullie in Afghanistan verzeild zijn en jullie vijanden u uit de weg zouden hebben willen ruimen kan verwacht worden dat zij ook na uw ontsnapping naar u en uw broer op zoek zouden zijn gekomen, wat in casu niet blijkt uit uw verklaringen (CGVS, II, p. 7).

Het CGVS stipt in dit verband aanvullend aan dat u aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat uw belager die dag ook een dief zou kunnen zijn geweest (CGVS, II, p.27-28). Wat er ook van moge zijn, uw verklaring als zou er een link zijn tussen het incident aan de rivier en de vete waarin jullie in Afghanistan verwikkeld zijn betreft louter een blote bewering die u niet aannemelijk maakte.

Vervolgens is er een gebrek aan logica in het gedrag van uw familie na de machtsovername. Dat uw vader de beslissing neemt om na bijna 20 jaar in Pakistan te hebben verbleven enkele dagen na de machtsovername halsoverkop met zijn 2 zonen naar Afghanistan terug te keren om zich opnieuw in jullie geboorteregio te vestigen valt moeilijk te rijmen met uw verklaring als zou uw familie een vrees voor bloedwraak hebben gekoesterd (CGVS, I, p. 22; p.26-27 en CGVS, II, p.11; p.14; p.26). Bovendien bleken jullie via familieleden in het dorp op de hoogte te zijn van het feit dat jullie vijanden er nog steeds de plak zwaaiden en een eerdere poging tot bemiddeling in het verleden door hen was afgewimpeld.

Verder is het uitermate merkwaardig dat uw vader voor zijn terugkeer naar het dorp op voorhand geen concrete stappen zette om reeds met de tegenpartij contacten te leggen en concrete afspraken te maken rond het verzoeningsproces (CGVS, II, p.12). Dat uw vader enkel contact nam met één van zijn verwanten in het dorp zonder bijkomende voorzorgsmaatregelen te nemen alvorens terug te keren is allerminst geloofwaardig (CGVS, p.13-14).

Tevens is het merkwaardig dat u en uw broer halsoverkop jullie job in Rawalpindi moesten stopzetten en mee naar Jalalabad moesten terugkeren (CGVS, II, p.11-12). In het licht van uw vrees voor wraakacties is dit uitermate merkwaardig. Uw verklaring in dit verband als zouden jullie niemand op de hoogte hebben gesteld van jullie terugkeer naar Afghanistan valt dan weer moeilijk te rijmen uw eerdere verklaringen als zou u uw werkgever in Rawalpindi van jullie terugkeer naar Afghanistan hebben ingelicht (CGVS, II, p.11; p.13). Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat jullie terugkeer niet onopgemerkt zou blijven en al snel bekend zou geraken.

Wat betreft de moord op uw vader merkt het CGVS aanvullend op dat u zich beperkt tot het uiten van louter blote beweringen. U legde weliswaar een kopie van een foto van een overleden oude man neer, maar dit document kan geenszins overtuigen. Zo is het onmogelijk na te gaan wie deze persoon op de foto is, onder welke omstandigheden en wanneer deze persoon overleden is en wat uw link met deze persoon zou zijn.

Uit alle bovenstaande elementen besluit het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde documenten staven uw verklaringen aangaande uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Pakistan, maar zijn niet in staat om bovenstaande ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen, tot het poneren dat hij voldoende kennis heeft van al de essentiële elementen en dat zijn relaas kadert binnen de beschikbare informatie, tot het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheden en motieven, tot het zonder verdere concretisering hekelen dat de beoordeling in de bestreden beslissing grotendeels steunt op motieven die uitgaan van een subjectieve beoordeling en geen of onvoldoende rekening houden met zijn verklaringen en de objectieve informatie en het wijzen op het voordeel van de twijfel, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De aanbevelingsbrief (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), de individuele rekening (*ibid.*, stuk 2), de loonfiches (*ibid.*, stuk 3), het bewijs dat hij naar het praatpunt gaat om Nederlands te leren (*ibid.*, stuk 4) en de verschillende foto's (*ibid.*, stukken 5 en 6) die verzoeker bij zijn op 14 maart 2025 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees voor de taliban omwille van een grondconflict niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota gaat verzoeker ook nog in op zijn nood aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering en normoverschrijding.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat

tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn lang verblijf in België van twee jaar dat er voor gezorgd heeft dat hij enerzijds met ernstige argwaan bekeken zal worden bij terugkeer en dat hij anderzijds ook daadwerkelijk veranderd is, toont verzoeker niet aan dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Voorts laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij in België werkt in een saladefabriek, waar hij samenwerkt met collega’s “*van verschillende afkomsten en met verschillende culturen*” en waar de gemeenschappelijke taal Engels is en dat hij er naar uitkijkt om zijn kennis over de Nederlandse taal verder uit te breiden en in september Nederlandse taallessen zal aanvatten. Hij meent dat zijn actieve participatie gedurende twee jaar in België onvermijdelijk voor een confrontatie met Belgische of westerse waarden en normen heeft gezorgd en dat deze confrontatie er voor heeft gezorgd dat zijn politieke en religieuze visie veranderd is. Bij zijn op 14 maart 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker ter staving hiervan een aanbevelingsbrief (stuk 1), een individuele rekening (stuk 2), loonfiches (stuk 3) en een bewijs dat hij naar het praatpunt gaat om Nederlands te leren (stuk 4). Hoewel dit lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk in een saladefabriek en het volgen van taallessen dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij vandaag nog amper bidt, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker stelt dat hij “*ondertussen, gedurende zijn verblijf in België en de traumatische reisweg*

die hij achter de rug heeft, psychologische problemen (heeft) ontwikkelt", dat hij "kampt met depressieve gedachten en zelfmoordgedachten, waarbij hij zijn toevlucht zoekt in alcoholconsumptie" die hij vandaag onmogelijk kan stopzetten en dat er geprobeerd wordt om psychologische begeleiding voor hem op te starten, maar dat hiervoor verschillende drempels bestaan. Uit de door hem bij zijn op 14 maart 2025 neergelegde aanvullende nota gevoegde foto waarop te zien is dat hij aan het drinken is (stuk 6) kan niet blijken dat verzoeker een alcoholische drank aan het nuttigen is, laat staan dat verzoeker hiermee aantoont dat hij regelmatig alcohol drinkt, dat mensen in Afghanistan daarvan op de hoogte zijn en dat zijn alcoholgebruik dermate problematisch is dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan in de problemen kan komen.

Verzoeker voegt bij zijn op 14 maart 2025 neergelegde aanvullende nota een foto waarop hij te zien is in het gezelschap van een meisje (stuk 5), doch hij laat na hierbij enige verdere duiding te verschaffen.

Hoewel verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan heeft verlaten in 2003, toen hij negen jaar was, heeft hij nadien tot 2021 in Pakistan verbleven, waar hij woonde tussen andere Afghanen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 22 april 2024, p. 5-6) en koranles zou hebben gekregen van zijn moeder (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2024, p. 13). Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan. Hij citeert daarbij onvolledig uit de verklaringen die hij op het CGVS aflegde om tot dit besluit te komen, doch gaat eraan voorbij dat hij evenzeer verklaarde nog contact te hebben met de zonen van zijn maternale oom die in Afghanistan verblijven (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2024, p. 5-6, en notities van het persoonlijk onderhoud van 22 april 2024, p. 8). Er kan dan ook, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een netwerk. Verzoeker spreekt ook *Pashtou*. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de Taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Ook de omstandigheid dat verzoeker in Afghanistan in een conservatieve omgeving in de provincie Nangarhar opgroeide, waar hij nooit naar school ging, maar wel koranles zou hebben gekregen van zijn moeder, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt immers niet verder concreet

uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit zulk gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een Afghaanse man van 31 jaar, die inmiddels twee en een half jaar in België is en die in Afghanistan en in Pakistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er koranles kreeg van zijn moeder en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees voor de taliban omwille van een grondconflict niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024. Verzoeker wijst dan ook niet dienstig op zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, zijn gebrek aan een netwerk en zijn psychische kwetsbaarheid als individuele risico verhogende elementen die mee in rekening gebracht moeten worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN